

A. Nõnned juttud
4261.

nõrtele ja wannadele armsaks
aja wiiteks.

Wälja antud kolmes jaus.

Kolmanda jaus sees on:

1) Puurostsinne ehk armo - ranimo	3
2) Se lehma karjane	8
3) Se õnnistud kirrikus käiminne	10
4) Se hea tüttar	16
5) Tart ehk käekatsja	19
6) Üks kallamehhe poisikenne	21

Tartus, 1844.

Trükkitud J. C. Schünmanni lesse jures.

Der Druck ist unter der Bedingung erlaubt, daß die gesetzliche Zahl Exemplare der Censurcomität übergeben werde.

Dorpat, den 14. Juli 1844.

Censor Sahmen.

ENSV TA
Kirjandusmuuseumi
Arhiivraamatukogu

36596

1. **Puu otsiminne ehk ärmo:rammo.**

Kaks poisikest Saksamaal, waeste wanne-
matte pojad, läksid ühhel süggisesel päwal met-
sa, kuiwi õkse korjama. Se üks, kis ühhe wagga
lesja naese poeg, nimmega Erart; teine nim-
mega Maddis, sel olli üks walju wõeras-emma,
kis ka temma issaga sagedaste riidus ellas.

Kui need poisid metsa said, piddasid nem-
mad nou, ka jälle ühhes koddos minna, ja
läksid siis teine teisele pole, kuinud õksakeisi
koggoma. Erart otsis ruttuga, ja kus ta
ühte kuiwa õksa puu otsas näggi, romas ta
siinna otsa ja murdis sedda mahha. Mattu-
kesse aeaga olli temmal üks raske kimp kog-
kotud ja ta siddus sedda tuggewaste finni.
Perrast sedda jöksis ta teisele pole ja üdis

omma felttimeest. Se wastas kaugelt sügga-
 wast metsast, ja kui Erart sinna jure joksis,
 leidis ta tedda pähkle pude jures. Kui Erart
 tedda filmas, ütles ta temmale: Tulle nüüd
 koddo? — Agga Maddis wastas: Mis? kas
 sa jo walmis olled? Minna polle weel ühtegi
 leidnud.

Siis immetses Erart, ja kui ta kulis, et
 temma agga olli pähklid otsinud, ütles Erart:
 Tulle, ma tahhan sul aidata otsida, sest emma
 jo otab mind; muido ei woi meie ühhes miinna.
 Siis tombas Maddis üht kõwverat nugga
 wälja, ja watas ümber ringi, kas ta keddagit
 pididi näggema. Agga Erart küsis: Mis sul
 nous on teggema akkata. Siis teine was-
 tas: Roggo sinna monned kuuwad ofsad, mis
 ma peält polt pude ümber paimen; kül min.

na selle eest murretsen mis sisse saab panda. Selle peäle tahtis ta ühte noort tamme noaga mahha raiduda.

Siis ehmatas Erart ja üdis: Hoitko sind Jummal, et sa sedda peaksid selle nore pufes-sega teggema; se olleks jo pat ja häbbi, ja kui metsawaht sedda kulep: siis keelap ta figil ärra puid otsimast, ja se olleks siis sinnu süüd, et fik waesed inimissed kauge talwe ajal ilma pudeta jääsid. Selle eest hoidko Jummal, et meie üht se suggust pahha peaksime teggema! Ota agga üks nattuke, kül minna nou leian! Siis watas Erart ümber, ja näggi ühte wanna tamme puud kel paljo kuiwi okse olli, romas siina otsa kui orraw, ja murdis neid kuiwi okse mahha.

Agga Maddis immetses.

Enne kui üks pool tundi olli möda läinud, olli neil puid küt, ja Erart teggi ühhe kimp ja kandis sedda siina, kus ta omma kimp olli jätnud, panni sedda mahha ja ütles Maddiselle: Müüd, wotta sedda omma olgade peäle! Agga Maddis ütles: Anna mulle parem se teine kimp; sest se on pissem ja kergem. Siis naeris Erart ja ütles: Sinna olled ommetegi surem ja tuggewam kui minna; agga siiski ni kui sa tahhat.

Nenda wotsid nemmad siis need kimpud ja läksid. Agga Maddis ohkas wägga ja kaebas, ja enne kui nemmad metsast wälja said, pallus ta Erartid, nattukest ingata; sest temma olli wägga rammotu, ja kus üks pähkle puu kaswas, tahtis ta kohhe otsa minna.

Agga Erart, ei lastnud ja ütles: Minna pean emma jure tõttama!

Agga kui nemmad said maanteed möda ühte tükki käinud, sai Maddis pahhaseks, wiskas kimpo mahha ja ütles: Sinna olled sedda wägga raskeks teinud, ja tombas monned jämmedat õksad wälja ja ütles: Wõtke neid siit, kessel himmo on! — Agga Erart wottis neid ülles ja pani omma kimpo jure. Minna tahhan neid sinnule kanda, ütles temma, fenni kui liinna.

Siis immetses Maddis ülle omma seltsimehhe headusse ja rammo, watas temma peale ja ütles: Kis sulle sedda kif õppetap, ja mis sulle se suggust rammo annap?

Minnu emma arm, wastas Erart.

Agga Maddis õhtas süddamest.

2. Se lehma karjane.

Uks poisikenne olli sõdamaal lehma karjas, ühhe aea äres. Kui ta nüüd ülles watas ühhe kirsi puu otsa, näggi ta, et monned küpsed kirsid seal otsas rippusid; need punnetassid temmale wasto ja ta ihhaldas neid noppida. Siis jättis ta omma lehma ja romas selle puu otsa.

Agga se lehm, kui ta näggi et karjus ärra läks, läks ka omma teed ja otsekohhe aeda, ja söi lilled ja rohjud öiete omma tahtmisse järrele, ja mis ta ei sõnud sedda ta jalga-dega ärra tallas.

Kui se pois sedda näggi, sai ta wägga pahhaseks, kargas puu otsast mahha, joksis süüna, wottis lehma kinni ja peksis tedda armetuste.

Siis astus se isä, kis sedda kif olli nai-
 nud, selle poisi jure, watas temma peäle toi-
 siste silmadega ja ütles: Redda sunnib sedda
 wiisi karristada, sind, ehk sedda ellajast, kis
 ei tea mis parrem, ehk pahhem pol on?
 Kas sa ennam joudsid omma himmo tallu-
 tada, kui se lehm, kelle järrele sinna piddasid
 watama? Ja nüüd moistad sinna ühte ni
 ilma armota kohhust, ja unustad ärra et
 sinnul meel peas on ja et se sinnu pat on.

Siis habbenes se pois ennast omma isä
 ees ja lubbas parrandamist.

Wata ette et sa mahha ei kukko, ja ärra
 kustuta omma wiha mitte meletu lojust
 pekstes.

3. Se õnnistud firrifus Päiminne.

Üks wägga emma juttustas üksford omma lastele sedda järrele tullemad jutto: Meie küllas ellas üks leff omma wiie lapsega, se olli wägga waene ja toitis ennast enamiste ommast kätte tööst. Esiteks läks se ka temmal forda, sest et ta pissike põld igga aastal kauniste wilja kandis, et temmal ommas majapidamisses suremad pudust polnud. Agga, ühhel aastal äpperdas põld, ja peälege weel lõppes ta ainuke lehm ärra, nenda, et ta siis omma wiie lapsega sure hädäda sisse sai. Siis ta sai wägga murrelikküks ja ütles: Kerjata minna ei tahha ia töö egga waew ei aita mind ühtegi; mul olleks parrem, et ma sureksin! —

Kui ta nüüd seäl istus ommas mures,

kulis ta kaugele küllast kirrifo kellade ellis-
tamist, ja se olli temmale üks armas heal.
Sest temma mõtles: Nenda sawad ka pea
minnule surnu kellad ellisema! — Selle peale
tulli ta tütreke kambrisse ja ütles: Emma,
küllas lujaks kella, kas sa ei tahha kirrifo
minna? Kõl minna maja järrele watan. Nenda
râkis se tüttar laps, sest emma kâis ikka pühha
pâwil kirrifus ja tuli seält ikka rõmsaminni
taggasi. Selle perrast ta mõtles lapse jutto
jures: Miks ma ei peaks ka tanna siina
minnema, ommal murre ajal, ni kui ma par-
remil pâwil ollen kâinud? Nenda lâks tem-
ma siis kirrifo, et kõl raske süddamega, ja
istus ühhe samba tahha; sest temmal olli
hâbbi ommast kurbtussest.

Perrast sedda, kui laulma affati, ei sanud

ta sallaja nuttu perrast ühhes laulda ja häd-
 dalt ta joudis omma silma wet peita. Ja
 kui se õppetaja Jummalä surest armust ja
 heädussest räkis, ollid temmale kif need san-
 nad süddame ärratamisseks ja ligutamisseks;
 sest temma südda olli pehme, kui üks heaste
 arritud põld, mis adra ja äkkega arritud,
 enne kui sement saab külwatud. — Kui nüüd
 rahwas kirekust wälja läks, siis läks ka tem-
 ma ollandlikko ja tröstitud süddamega koddo
 ja ütles: Ollen ma nüüd kif omma rammo
 järrele teinud! kül siis saab ka se taewane
 Jäsa omma jäggo täieste teggema! — Kige
 ennä olli temmal se Piibli salm sest jutlus-
 sest süddamesse affanud: „Wäit ollemisse ja
 lootmisse läbbi sate teie tuggewad ollema!“ —
 Jummal, ütles temma, on minno silma

wet näinud; küll Temma saab neid kuisa-
tama, kui se hea on.

Agga ka üks rikkas mees sest koggodus-
sest olli sedda leska temma mures tähhele
pannud, ja ka sellele olli se jutlus sest Jum-
mala surest armust süddamesse läinud. Tem-
ma mõtles, kui ta sedda leska näggi: Wis-
tist on temmal üks sallaja hädda kannatada,
selle perrast woib ta agga nuttes Jummal
peäle mõttelda, ja mitte nenda rõmoga Is-
sanda pühha kojasse tulle, kui minna. Selle
perrast ta siis ka noudis sallamahti selle lesja
järele.

Kui nüüd se leff õhtul omma lastega lam-
pikesse jures istus, ja kui nemmad üks teist
tröstisid ja ette wotsid wäsimatta tööd tehha,
ütles se emma: Siis kaswatame esiteks ühhe

kitse-talle, ehk siis same ka aega möda jälle
 ühte piima lehma. Kui ta need sannad olli
 rākinud, kulsid nemmad ukse tagga üht am-
 monist, nenda kui olleks üks lehm am-
 monud. Siis läks nende meel halledaks, sest
 nemmad mõtlesid selle lehma peäle, mis neil
 olli ärra lõpnud. Ugga kui nüüd tasfa ukse
 peäle kopputadi, ehmatafid nemmad, ja kui
 ukse lahti teggid, astus üks mees sisse ja
 ütles: Watage, üks hea söbber sadab teile
 sedda lehma ja need kottid, ja peäle sedda
 weel palju tuhhat terwid. Siis ehmatafid
 nemmad weel ennam ärra, ja enne weel kui
 nemmad tännada moistfid, olli se mees jo-
 omma abbilistega ärra faddunud. Ugga se
 lehm seisis ühhe puu külge seutud, ja olli
 süsfirmust walge lappidega, ja palju illusam

fui nende endinne lehm, mis ärra olli lõp-
pend. Siis wiisid lapsed tedda õiskades lauta,
ja kandsid waewaga sedda wilja korjusesse;
agga emma nuttis sallalikkult rõmo perrast.

Sel teisel päwal tulli se rikkas mees isse
felle lesja jure ja ütles: Teie ollete eile kir-
rikus Jummalala ette omma silma-wet winud,
felle eest on Temma teid tröstinud. Minna
ollin Temmale jo ammust ühte tanno ohwrid
wõlga; sest Temma on mind rohkeste õnnis-
tand. Siis olge nüüd nenda head ja wotke
sedda ilma tännuta, kui üht wõlga, mis hea
meelega ärra tahhan maksta. Minna tännan
Jummalat, et Temma kirrikus minnu süddant
on ärratand, teid aitama. — Nenda räkis se
rikkas mees, ja siis jätsid rõmõga üks teist
Jummalaga. —

4. Se hea tüttar.

Willeme olli wägga haige, ja temma hea emma ep olnud jo kolmel ööl armo ja murre perrast magganud. Marri, temma kahheteistkümne aastane tüttar, kartis, et emma sest pikkalissest dö walwamissest ka perrast pididi haigeks jääma. Selle perrast pallus ta omma emma öige süddamest, et ta temmale lubbaks, sedda neljandat ööd többise wenna jures walwada. Agga se armolik emma ei tahtnud sedda järrele anda, muist et Marri wägga nödra lomoga olli, muist et ta kartis tedda moggama jääma, ja siis olleks Willem ilma abbita jäänud. Agga nüüd tulli õhta, ja emma pididi ennast ommetegi asfemelle wiskama, et temmal jo silmad rammestussest finni kufkusid. Marri olli ennast ka kül, emma kasse

järrele mahha heitnud, agga murre ja armo
 perrast ei tulnud temmale und. Kui ta nüüd
 fulis, et emma kowwaste maggas, tousis ta
 tasfa ülles, ja istus omma többise wenna
 asseme jure pörranda peäle. Seal panni ta
 heaste tähhele, ja kōhhe kui Willem ennast
 ligutas, olli ta kōe perrast, fulamas, mis
 ta pididi tahtma. Menda teggi ta hommi-
 funi, ja kui suur olli nüüd temma rōöm, et
 ta ommale hea emmale üht rahholist ööd olli
 saatnud.

Pea perrast sedda jäi se emma ka többi-
 seks, sai kül pea jälle parremaks, agga ram-
 mo pudus wägga. Se tohter olli Marri-
 fuldes ütelnud: Kui sel többisel agga igga
 pääw üks nattu ke jodwad wiina olleks roh-
 huks wotta, siis ta saaks pea jälle omma

kaddunud rammo kätte. Agga kussast se
 waene emma sedda rahha pididi wotma jodwa
 wiina osta? Sest Willemi többi olli jo
 muidogi paljo kulutand. Marri kulis, et
 seal majas, kus nemmad ellasid, üht inimist
 otsiti, kis neid peneks lõhnutud puid, pididi
 keldris ülies ladduma. Temma pallus, et
 temmale sedda tööd pididi antama, ja lubbas,
 seal jures üige kermes olla. Ja nelja kibbeda
 tunni perrast olli ta ka tõeste ni paljo teni-
 nud, et ta ommale emmale sai üht nattukest
 jodwat wiina osta. Et Marri kül sest õppi-
 matta tööst wäsinud olli, siiski joksis ta ni
 kermeste, kui et ta polleks sel päwal ühtegi
 teinud. Temma rõõm olli selle ülle ütlematta
 suur, et ta omma kätte waewa eest ommale
 armsalle emmale sai sedda kostutust osta.

Selle emma südda sai ni wägga ligutud
 Marri lapselikko armo perrast, et ta rõmo
 perrast nuttis.

Ohuet ommetegi figil lastel se suggone ar-
 mo meel olleks, kui sel heal Marrit olli! —

5. Tark ehk Käefatsja.

Üks mustlasse naena tulli ühte küllasse, ja
 tahtis neile rahwale kät katsu rahha eest,
 ehk neid asju ette kulutada mis eddaspidi
 weel piddid sündima. Monned ollid ka kül
 ni rummalad ja ebbausfolissed, et nemmad
 selle kawwala, pettisse naese jutto wotfid us-
 kuda. Temma ütles nüüd iggale ühhele kis
 temma ümber seisid, sedda mis feigi heamee-
 lega tahtis kulda: ühhele ütles ta rikkast per-
 randust, teisele üht õnnelikko naese wotmist,

ja nenda iggale ühhele meelt möda. Selle eest siis ka sai temmale rohkeste maksetud.

Ugga wahhe ajal ollid kohtowannemad sest hulgu sest teada sanud, ja et nüüd se sugguset petmissed on kowwaste kelatud, siis sai se tark äkkiselt finni woetud, ja liina wangi widut. Kui temma nüüd olleks töeste tark olnud, se on: kui ta olleks tullewaid asju ette teadnud, siis olleks ta ka ennese finniwotmist ette ärra teadnud, ja ennast aegsamalt nende eest ärra peitnud.

Ugga siiski uskus: se surem hulk sedda, mis se mustlasse naene olli rätinud, aina selle perrast, et nemmad ihhaldasid, et se peaks töeks minnema; ja ni said nemmad selle labbi muist õnnetumaks. Sest se nüüd, kellele üht suurt perrandust olli ette fulutand, jättis om-

ma tööd perratuks, lotes, pea ilma waewata
rirkaks sada. Agga selle pettisse naese walle
jut teggi faua aega seäl küllas weel pahha.

Kas weel peaks meie päwil neid rahwast
ollesma, kis kae katsujaid ussuwad? Ei need
siis weel töeste Jummalat egga temma sanna
tunne.

6. Üks kallamehhe poisifenne.

Saksamal, ühhe poisikesse jõe äres, ühhe
moisa liggi, leisid selle moisnikko pojad wah-
hest ühte poisikest, kis kassu õngitses ehk mõrdu
jõkke panni. Need moisnikku lapsed watasid
tihhti temma teggemist ja küsisid temmalt tar-
kust ta teggemisse jures; ja kui ta ikka ker-
mes ja tark olli wastama, siis tousis nende
wahhel ni kui üks sõbbrus. Nemmad siis

otsisid melega saggedaste sedda head poisikest
 ülles, ja nende mitmesugguste juttude jures,
 mis nemmad üks teisega rakisid, kulisid nem-
 mad, et se poisikenne kaugelt kohalt siina
 selle wanna kallamehhe majase olli tulnud,
 kelle poja nemmad tedda tännini ikka arwasid
 ollema.

Nemmad pallusid tedda siis nendele omma
 jutto rakisida, ja ta rakis nendele siis omma luggu
 peakesfelt nende järrele tulleswa sannadega:

Se olli, kui mul õige meeles on, ühhel
 suise päwa õhtul, kui minna omma wanne-
 matte maja ukse ees puude warjo al mängisin.
 Minnul olli üks kirjo korwikenne kâes, kuhhu
 sisse ma kiksuggusid kiowikeisi korjasin, ja
 neid otsides, olin ma ehk nattuke kaugemalle
 omma wannema wendade jurest ärra läinud.

Siis tullid üks hulk woerast rahwast mo jure, muist ratsa hobbose seljas muist jalla, need räkisid minnuga söbbralikkult ja pannid minnule kirsi-marju mo kormikesse sisse; ja pererast kui ma sain ühhe tükki maad nendega lainud, wöttis üks neist mind omma hobbose selga ja ajas minnuga ruttuste eddasi. Se olli wägga minno meele järrele, ja ma ei möttelnud enne koddominnefi peäle, enne kui jo akkas pimmedaks minnema. Siis tahtsin ma taggasi omma issa jure ja üttelsin, et ma nüüd wäsinud ollin ja maggama tahtsin. Se ratsa-mees ütles: et kannata agga nattuke, kül meie same pea koddoo. Menda se läks siis ka weel tüf aega eddasi, senni kui ma akkasin wäsidusse pärrast nutma. Ja wist ollin ma pea pererast sedda maggama jänud,

sest ma ei tea ühtegi, mis perrast sedda olli sündinud.

Kui ma teisel ommikul ülles ärkasin, ollin ma puude al maa peal maas. Minna ei teadnud, kus ma piddin ollema, et agga wähhest tulli mulle meele, kuidas ma piddin siina ollema sanud. Kui ma ennese näggin üksi ollema, siis kiskendasin kartes omma emma järrele, ja äkkasin perrast sure healega nutma. Minno kissa peäle tullid mõnned naesed minno jure, agga need ollid ni mustad ja hirmsad, et ma nende ülle ehmatasin ja neid kartes weel ennam kui enne nutma äkkasin. Nimmad püüdsid mind waigistada, ja pakkusid mulle mitme suggust toido asja et ma piddin söma, agga ma ei tahtnud ühtegi wasto wotta ja kiskendasin agga omma

emma järrele. Minna ei tea mitte, kuidas ma
 aega möda waiksemaks sain, agga ma tean
 weel, et mind üks neist naestest lüa tahtis,
 ja et üks teine tedda ärra kelas ja ütles:
 Kui sa sel illusa poisil üht karwa ligutad, siis
 tahhan ma sulle suurt pahha tehha! Se
 naene jäi ka perrast ikka mo laitsjaks, ja ma
 hoidsin ka ennast ennaminne ikka temma pole
 ja üdsin tedda emmaks. Lemma ja ka need
 mehhed, kis mind ollid ärra warrastanud,
 ollid üks selts Mustlasi, kellega ma kaua aega
 ümber hulkusin. Sunwel ollime meie tee
 peäl ja kerjamine küllades, ja need naesed kat-
 susid rahwale kät ja wassetasid neile sedda
 ette mis weel pididi sündima. Üsel ellasime
 meie ennamiste metsas, kus meie tulle ümber
 maas ollime, ja tantsides ja lauldes fige

wisi peäle aega witsime. Talwel maggasime
 meie künides õlgede peäl. Nenda ellasin ma
 mitto aastad selle rahwa hulgas. Nemmad
 õppetasiid mulle ommad laulud ja tantsud, ja
 kui meie ühte küllasse saime, siis ma piddin
 laulma ja ühhe käsfi-trummi järrele tantsima.
 Nemmad kiitsid minno tarkust. Agga ma
 ollen sedda perrast kii ärra unnustanud."

„Agga kuida sa woisid laulda ja rõmus
 olla? küsis Alwin. Eks sa mõttelnud omma
 wannematte, ja nende kurbdusse peäle?"

„Esiteks ma kül mõtlesin sagedaste koddo
 pole, wastas se poisifenne, agga millagi ei
 tulnud mo meelega sedda, et mo wannemad
 minno ärra-kaddumisse perrast piddid murre
 ollema. Ja aeg ajalt sai mulle se ello wiis
 tuttawaks, ja ma olin metsas ni kui koddo.

Kui meie teel ollime, näggin ma ni mitme fuggust, et mul muud meele ei tulnud mõtelda, kui agga mis mul silmi ees olli.”

„Agga kuidas sa perrast selle rahwa hulga ärra peasesid?” küsis jälle Alwin.

Minna ei tea mitte, mis olli sündinud, ütles se poisikenne, agga kui ühhel õhtal üks suur hulk neid Mustlasi tulle ümber ollid istumas, siis todi äkkiselt need sannumed: et soldatid ollid meie peale tullemas meid kinni võtma. Se teggi meile sigile surt hirmo; ükski ei teadnud mis tehha, ja enne weel kui üks nou sai ette woetud, kulsime jo püssi lastmist. Müüd joksid kii teisele pose ärra, ja ka minna joksin, hirmo perrast, ilma tead matta kaugele metsa. Püssi lastminne läks suremaks, ja minna peitsin ennast metsa puh-

made alla, kus ma hirmo perrast hingata et tohtind. Hommikut wasto näggin ma nat- tufe maad minnuft monned ratsa-mehhed, kis wangisid ühhes weddasid, agga need wangid ollid mulle wägga tuttawad, mustlased. Ma warrisesin hirmo perrast ütlematta, sest ma mõtlesin, et kui ma ennest piddin näitama, et siis piddin sama ära tappetud.

Siggi lounat ei fulnud ma ennam ühtegi healt, ja kui mulle nälg affas wägga waewa reggema, läksin ma ommaft warjo paigast wälja, teadmatta, mis minnuft nüüd piddi sama. Minna sain ühte küllasse, kus mulle nattufest toitu sai, ja et ma jo enne ollin õppinud monned pooled ja terwed päwad üksi ümber ulkuma ja ferjama, siis läksin ma omma teed sedda wiisi ikka eddasi, ja sain

perrast selse omma kasso-issa ukse ette. Ma polnud sel terwel päwal ühtegi sõnud; wihtm olli mind läbbi ja läbbi märjaks teinud ja õõ olli peale tullemas. Ma kopputasin siis halleda nuttuse heatega ukse tagga ja pallusin ühte pallukest leiba.

Kui ma jo kaks kord sain pallunud ja kopputanud, siis teggi se wanna mees affent lahti, ja kui ta mind ni wägga waest wiisi näggi ollema, teggi ta ukse lahti ja laskis mind sisse. Siin andis ta minnule süüa ja jua, andis minnule ühhe kuiwa kue selga ja lubbas et ma heinte peale wiisin maggama heidata. Ma mõtlen et ma millagi weel polle ni rõmus olnud, kui sel õsel, kui ma omma kuiwa asseme peäl wihma joksmist ja tule ullumist kulsin. Teisel hommikul paistis päike

illufast taewa küljes ja ma tahtsin eemale miüna, perrast sedda kui ma omma armolikko perremeest olin tuhhat korda tännanud. Mul olli käsfi jo ukse külges, kui ta mind taggasi üdis ja mulle ütles, et ma weel piddin otama. Siis ta mötles üks nattuke järrele ja ütles: Kule, pois, kui ma teaks, et sa trui ja ausa olleks, siis ma jättaks sind ennese jure ja annaks sulle toitu ja riided. — Minna lubbasin fik ja jäin paigale. Temma on mulle perrast üttelnud, et ma temmale ollen armsaks saanud, sest et ma temma õnsa Kotwriti modi ollen, ja siis kui ma uksest piddin wälja minnema, olleks temmal olnud, ni kui üks heal temmale olleks üttelnud: „Wata, wanna, siin saat sa omma Kotwriti jälle.“

Se poisikenne juttustas perrast sedda weel paljo, kuidas issalikult temma perremees tedda piddanud, kuidas ta tedda koli saatnud ja kae tööle õppetand. Temma tänno selle eest olli

ta lahkest süddamest ja meelest nähha. Ma
 pean peakeselt kii tööd nüüd üksi tegegema,
 sest se wannamees on jo wägga nõdder ja
 rammistand, nenda et ta arwaste majast wälja
 saab. Mi woin ma temmale, ütles ta weel,
 ommete nattuke tassuda, sedda head, mis
 temma mulle on teinud.

Need moisnikku lapsed wisid sedda jutto
 koddo omma issa ette, kis sedda sure tähhele
 pannemissega kulas. Ühhel päwal selle jär-
 rele läks ta isse omma lastega süna, sedda
 poissi otsima, ja kui nemmad tedda said leid-
 nud küsis ta temmalt temma wannematte
 ja ta sündimisse kohha järrele. Agga se ei
 teadnud sest paljo ütelda, süiski olli temmal
 weel meeles, et üks hea tüf maad temma
 wannematte kohhast üks suur jõggi joksis ja
 et selle peäl laewad käisid, ja et seal ka wiina
 mäed ollid. Se moisnik näggi sest, et selle
 poisi sündimisse koht wist Reini jõe liggi sai

ollema, ja et temmal jo enne olli meele tulnud, et mitme aasta eest seal kohhas üks poisikenne olli ärra kaddunud, ja et sedda mitmele korrale näddala, lehtedes järrele kulati, siis wottis ta ette, selle ülle öiete järrele kulata. Selle poisikesse wannemad, noukad tallorahwas, kis ammo jo ollid omma lotust kautand, et nende armas laps neile weel piddi kätte sama; said neid sannumid sest poisikessest kulta ja tullid isse tedda ärra toma.

Mönni pääw enne kui nemmad tullid, olli se wanna kalla-mees wannadussest ja nödrussest ärra sürnud, ja ta kasso-poeg olli ta silmad finni wäntand.

Ugga kis jäkfab nende wannematte rõmo illesräkida.

Kis sedda kif on nenda saatnud? —